

Peellandschap

Van verre zie ik torens
In het vlakke landschap staan
De klokketonen drijven op de wind,
boven de “zesde baan”.

De harde werkers van De Peel
gebogen in de voorjaarswind
verdienen daar een karig loon
en warmte voor vrouw en kind.

Als knoestige bomen in de wind,
zijn hun stramme weerbarstige lijven
en 's avonds wacht hen een sober thuis
waar vrouw en kinderen verblijven.

De harde werkers van De Peel
het veen waarop hun benen staan
doorheen de turven waait de wind
als het werken is gedaan.

Mia Frenken-Rutjens

1982

(Door de Peel gegrepen, 2003)

Peelwerkers

Als 't gras nog bedauwd was
in het komende licht
dan hief menig Peelwerker
zijn gezicht
omhoog naar den hemel
als in een gebed

“Och Heer, laat de zon
niet meer schijnen, zo fel.
Want dan is hier beneden
het werken een hel”.

Ze kijken even nog rond
op de zevende baan
krommen zij dan de rug
met de roep: “In Gods naam!”

Ze steken vol ijver
de turf en de vlik
om soms even te rusten
bij “drinktuit en knik”.

Is de turf gestoken
moet deze nog droog
dan zetten ze samen
de “schraken” omhoog.

Als torens zo recht
want ze mogen niet “zwikken”
nu schijnt er de zon
waait de wind langs de “vlikken”.

Zo gaan de Peelwerkers jaren
daarheen
met zwoegen en zweten
in het soppende veen.

Waar bomen, struiken
mos en planten

een groen tapijt leggen
langs de waterkanten.

Waar witte berken blinken
in het avondlicht
en waar de haas en soms een ree,
vlucht in een bliksemschicht.

Mijn dierbaar Peelland
waar mijn vader
in de avondschemering
-na 't harde werken, toch tevree-
weer naar huis toe ging.

Mia Frenken-Rutjens
1980
(Door de Peel gegrepen, 2003)